

opusdei.org

Prelato laiškas (2010 m. liepa)

Darbą paversti malda Dievui: tokia yra pagrindinė žinia, kurią Opus Dei formacija primena visiems krikščionims. Į tai liepos mėn. laiške gilinasi Prelatas.

2010-08-16

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prabėgo trisdešimt penkeri metai nuo 1975 m. birželio 26 dienos, kai Dievas pašaukė mūsų Tėvą amžinai

džiaugtis šalia Jo dangaus
karalystėje. Kaip ir ankstesnėmis
metinėmis, daugybė žmonių
dalyvavo šv. Mišiose šv.
Chosemarijos garbei, kuriais laikė
visame pasaulyje jo liturginės
šventės progą. Visur buvo skirta
begalinė padėka Viešpačiui už tai,
kad pasauliui ir Bažnyčiai Jis
dovanojo tokį ganytoją kaip šventasis
Įkūrėjas, krikščioniško elgesio
pavyzdys ir nepamainomas užtarėjas
visais mūsų dvasinių ir materialinių
poreikių atvejais.

Be to, ką tik praėjusi šventė yra
proga giliai apmąstyti žinią, kurią šv.
Chosemarija Dievo valia skleidė
moterims ir vyrams: kad su malonės
pagalba galime ir turime pasiekti
šventumą – tai yra meilės, visiško
susivienijimo su Dievu tobulumą –
per ištikimą ir iki galo atliktą darbą
kasdienėmis gyvenimo
aplinkybėmis.

Įsigilinkime į šio mokymo branduolį: būtinybė stengtis paversti darbą – bet kurį darbą, tiek fizinį, tiek protinį – tikra malda. Evangelija aiškiai skelbia, kad „*reikia visuomet melstis ir nepaliauti*“ [1]. O šventasis Paulius, atkartodamas šį mokymą, priduria: *sine intermissione rate*, „*be paliovos melskitės*“ [2]. Šis siūlymas savo įtaigumu prilygsta įpareigojimui. Tačiau jo nebūtų įmanoma įgyvendinti praktiškai, jei jį neteisingai suprastume, kad neva reikia be paliovos melstis, balsu ar mintyse, o tas mūsų dabartinėmis žemiškomis sąlygomis yra neįmanoma. Mūsų laiką užimantys darbai – šeimoje, darbovietėje, visuomenėje, sporte ir t. t. – dažnai pareikalauja visiško atminties ir proto dėmesio, didelių valios pastangų; o ką kalbėti apie būtinybę skirti užtektinai valandų miegui. Šia proga primenu didį šv. Chosemarijos džiaugsmą, kai po daugelio metų mokymo net ir sapnus paversti

malda, jis šv. Jeronimo veikale perskaitė tą pačią mintį [3].

Tačiau turime be galo įsigilinti į šį Mokytojo raginimą. Jis mus kviečia pagyvinti visą žmogišką egzistenciją visais požiūriais, trokštant ją paversti malda: „**nuolatine malda, kaip širdies plakimu**“ [4], nors ne visada išreikštą žodžiais. Taip šv.

Chosemarija mokė savo dukteris ir sūnus ir visus žmones, kurie trokšta tapti šventi sekdami Opus Dei dvasia. Jis kartodavo: „**Opus Dei ginklas yra ne darbas, o malda. Todėl darbą verčiame malda ir turime kontempliatyvią dvasią**“ [5].

Paversti darbą malda. Šis kasdienis stengimasis elgtis kaip kontempliatyviems vyrams ir moterims pačiomis įvairiausiomis gyvenimo aplinkybėmis aukštai iškelia tikslo kartelę, šventumą, kuris – įtikėjime – tampa pasiekiamas, padedamas malonės. „**Būtina**

gyventi dvasingumu, kuris padėtų tikintiesiems pasišvęsti per darbą“ [6], – teigė Popiežius, kalbėdamas apie šventąjį Juozapą. Tik glaudžiai susiejusiems kasdienį darbą su troškimu eiti šventumo keliu daugeliui krikščionių tampa įmanoma rimtai siekti krikščioniško gyvenimo pilnatvės.

Prisimenu dėkingumą, kuriuo trykšdavo mūsų Tėvo siela, kai jis skaitydavo savo dukterų ir sūnų laiškus. Labai susijaudino, kai vienas valstietis, Opus Dei ištikimasis, jam papasakojo, kad keliasi anksti ryte ir iš pat ryto meldžia Viešpatį, kad mūsų Tėvas pailsėtų miegodamas, o traktoriumi ardamas vagą žemėje, kalba „*Atsimink, maloningoji Mergele Marija*“ ir kitas maldas. Mūsų Įkūrėjas labai džiaugėsi pamatęs, kaip kontempliatyvus gyvenimas atsiskleidžia ir dirbantiems ūkio darbus.

Apaštališkame naujojo tūkstantmečio pradžios laiške, kviesdamas į šventumą, Dievo tarnas Jonas Paulius II skelbė: „**Šio tobulumo idealo nevalia suprasti klaidingai, tartum jis suponuotų ypatingą gyvenimą, kurį galėtų praktikuoti tiktai kai kurie šventumo „genijai“.** Šventumo kelių yra daug ir pritaiktų kiekvieno pasaulimui. (...) Metas iš naujo ryžtingai pasiūlyti visiems šią aukštą įprastinio krikščioniškojo gyvenimo normą: šia linkme turėtų vesti visas bažnytinės bendruomenės bei krikščioniškųjų šeimų gyvenimas.“ [7].

Mūsų Tėvas šį mokymą nuolat kartodavo, teigdamas, kad kontempliacija nėra skirta vien išrinktiesiems. „***Kai kurie žmonės***, – vaizdžiai aiškino, kad klausytojai įsimintų, – ***turėdami elementarias religines žinias, mano, kad kontempliatyvieji visą dieną***

praleidžia ekstazės būsenos. Taip galvoti be galo naivu. Vienuoliai vienuolynuose kasdien dirba tūkstančius darbų: tvarko namus, dirbdami darbus užsidirba pragyvenimui. Apie kontempliatyvų gyvenimą man dažnai rašo vienuoliai ir vienuolės ir su viltimi bei meile Opus Dei sako, kad nuolat už mus meldžiasi. Jie supranta tą, ko nesupranta dauguma – mūsų pasaulietiško kontempliatyvaus gyvenimo per žemiškus darbus. Mūsų celė yra gatvė: joje esame užsisklendę. Kur uždaroma druska? Turime stengtis, kad neliktų nieko be skonio. Todėl mūsų atsitraukimas turi įtraukti visą pasaulį“ [8].

Taip, kaip kūnui reikalingas oras kvėpuoti ir kraujo apytaka palaikyti gyvybei, taip sielai būtina išlikti su Dievu visą parą. Todėl tikrasis pamaldumas skatina viską skirti

Viešpačiui: darbą ir poilsį,
džiaugsmus ir vargus, sėkmes ir
nesėkmes, miegą ir budrumą. Kaip
1984 m. rašė tėvas Alvaro: „*Tarp
žemiškų užsiėmimų ir dvasinio
gyvenimo, tarp darbo ir maldos negali
tvyroti vien tik daugmaž pavykusios
„paliaubos“; turi būti pilnutinė
sąjunga, visiškas susiliejimas be
nuosėdų. Darbas maitina maldą, o
malda savimi persmelkia darbą*“ [9].

Norint pasiekti šį tikslą, be malonės
pagalbos, dar reikia ir nuolatinių
asmeninių pastangų, kurios dažnai
įsikūnija smulkmenose: sukalbėti
trumpą maldą žodžiu pasinaudojus
kelione ar darbo pertraukėle; su
meile pažvelgti į Nukryžiuotojo ar
Švenčiausiosios Mergelės atvaizdą,
kurį diskrečiai pasidėjome darbo
vietoje, ir t. t. Visa tai padeda sielai
išlaikyti gyvą ėjimą Viešpaties link,
kurį kasdien stengiamės puoselėti
Mišiose ir apmąstymui skirtomis
akimirkomis. Ir šitaip, nors daugumą

akimirų susikaupę dirbame įvairiausius darbus, nors protu visiškai panyrame į skirtingus užsiėmimus, siela nenutolsta nuo Viešpaties ir su Juo palaiko pokalbį, kuris susideda ne iš žodžių ir net ne iš sąmoningų minčių, o iš širdies prieraišumo, iš troškimų viską, net ir smulkiausių menkniekių, atlikti Meilės vardan, aukojant savo užsiėmimus.

Kai taip atkakliai elgiamės, darbas virsta arena, kurioje išryškėja pačios įvairiausios žmogiškos ir antgamtinės dorybės: darbštumas, tvarka, tinkamas laiko išnaudojimas, stiprybė užbaigti darbą, dėmesys smulkmenoms ir dar daug mažmožių, kuriais atkreipiamas dėmesys į kitus; visa tai yra nuoširdžios ir subtilios meilės apraiška.

„Itikėkite, kad nesunku darbą paversti maldos dialogu. Vos tik jį

*paaaukojam ir imamės darbo,
Dievas jau klauso, jau mus
drąsina. Pasiekiame
kontempliatyvių sielų lygį per
kasdienį darbą! Kadangi esam
įsitikinę, kad Jis mus stebi, kartu
mūsų prašo ir dar vieno: mažo
pasiaukojimo, šypsenos
nemaloniui žmogui, pirmiausia
imtis paties nemaloniausio, bet
skubiausio darbelio, tvarkos
puoselėjimo, uolaus pareigos
atlikimo, kai būtų lengviausia
viską mesti, nepalikti rytdienai to,
ką turime atlikti šiandien: ir
viskas tam, kad pamalonintume Jį,
mūsų Dievą Tėvą! Galbūt ant savo
stalo ar kur atokesnėje vietoje,
kad nekristų į akis, pasidedi
Nukryžiuotąjį, kad jis tau būtų
tarsi kontempliatyvios dvasios
žadintuvas, jau tapęs tavo sielos ir
proto vadovu, iš kurio išmoksti
tarnystės pamokų“ [10].*

Su ta pačia jėga, kuria skatino darbą
paversti malda, mūsų Tėvas
pabrėždavo, kaip būtina neapleisti
akimirčių, skirtų vien tik Viešpačiui:
dažnų Mišių ir komunijos, vidinės
maldos valandėlių, Rožinio
kalbėjimo ir kitų pamaldumo
išraiškų, ilgus amžius praktikuotų
Bažnyčios. Ir tuo uoliau bei
rūpestingiau, kuo didesnių sunkumų
kyla dėl perkrautos darbotvarkės, dėl
nuovargio ar alinančių akimirčių,
kurių anksčiau ar vėliau atsiranda
kiekvieno gyvenime. „*Tokie pratimai,*
– primindavo tėvas Alvaro, – *neturi*
būti suprasti kaip darbui skirto laiko
pertraukimas; jie nėra tarsi
suskliauti dienos metu. Kai
meldžiamės, nemetame
„pasaulietišku“ darbų ir
nepasineriame į „šventą“ veiklą.
Atvirkščiai, malda yra intensyviausia
krikščionio požiūrio išraiška,
požiūrio, kuris lydi kiekvieną jo veiklą
ir kuris sukuria gilesnį ryšį tarp
anksčiau ir iškart atlikto kito darbo,

nes šis ryšys yra glaudesnis. Lygiai taip būtent darbas yra ta medžiaga, maitinanti vidinės ir žodžiu sukalbėtos maldos ugnį, visad naujus postūmius garbinti Dievą, būti Jam dėkingam ir visiškai atsidavusiam“ [11].

Po kelių dienų vykstu į Ekvadorą, Peru ir Braziliją, kur skatinsiu savo dukterų ir sūnų apaštališkąją veiklą. Meldžiu jūsų, kad kaip visada lydėtumėte mane ir šioje kelionėje savo malda, aukodami savo darbą ar poilsį, jei šiuo metu mėgaujatės atostogomis. Ir šiomis dienomis puoselėkite ryšį su Dievu, atsimindami, ko mokė mūsų Tėvas:

„Visada poilsį suvokiu kaip atitolimą nuo kasdienybės, niekad – kaip pasilinksminimų dienas. Ilsėtis reiškia sustoti: kaupti jėgas, idealus, planus... Trumpai tariant, pakeisti užsiėmimą, kad paskui su nauju užsidegimu galėtum grįžti prie įprastinio darbo“ [12].

Šį mėnesį sukanka ir 75 metai, kai
mylimiausiasis tėvas Alvaro
Viešpačiui atsakė: „Štai aš čia!“ Jo
tarpininkavimui patikiu jūsų ir savo
ištikimybę, kad ji kasdien būtų tvirta,
ir kad remtumėte mano intencijas.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier

Pamplona, 2010 m. liepos 1 d.

[1] Lk, 18, 1.

[2] Ts 5, 17.

[3] Plg. Šv. Jeronimas, Traktatas apie
Psalmes, I Psalmės komentaras (CCI
78, 5–6).

[4] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que
pasa*, n.8.

[5] Šv. Chosemarija, *Notas de una
reunion familiar*, 1959/04/23.

[6] Benediktas XVI, *Homilija*, 2006/03/19.

[7] Jonas Paulius II, Apaštališkasis laiškas *Novo Millennio ineunte*, 2001/01/01, n.31.

[8] Šv. Chosemarija, *Notas de una reunion familiar*, 1964/10/30.

[9] Don Alvaro del Portillo, *Il lavono si trasformi in orazione*, straipsnis, spausdintas žurnale „Il Sabato“, 1984/12/07. („Rendere Amarile la verita“, Libreria Editrice Vaticana Roma, 1995, p. 649).

[10] Šv. Chosemarija, *Amigos de Dios*, n. 67.

[11] Don Alvaro del Portillo, pp. 650–651.

[12] Šv. Chosemarija, *Surco*, n.514.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-liepa/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-liepa/)
(2026-02-22)